

Sentencja:

Okoliczność, iż określone towary stanowią przedmiot jednej dostawy, która z jednej strony obejmuje towar główny objęty przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego zwolnieniem dającym prawo do zwrotu zapłaconego podatku w rozumieniu art. 28 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych—wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmiennej dyrektywą Rady 92/77/EWG z dnia 19 października 1992 r. uzupełniającą wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniającą dyrektywę 77/388/EWG (zbliżanie stawek VAT), oraz z drugiej strony towary wyłączone przez to ustawodawstwo z zakresu zastosowania tego zwolnienia, nie stoi na przeszkodzie temu, aby dane państwo członkowskie pobierało podatek VAT od dostawy towarów wyłączonych według stawki zwykłej.

(¹) Dz.U. C 205, z 20.8.2005.

Odwołanie wniesione w dniu 29 maja 2006 r. przez Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-129/04 Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-238/06 P)

(2006/C 212/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG (Przedstawiciel: adwokat H. Kunz-Hallstein)

Uczestnik postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-129/04 (¹),
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 20 stycznia 2004 r. (sprawa R 367/2003-2) lub

— posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uzasadnia odwołanie od wspomnianego wyroku w sposób następujący:

1. Zgodnie z ogólną i uznaną również w odniesieniu do postępowania przed Trybunałem teorią prawa podstawowe zasady dotyczące ciężaru dowodu wymagają, by osoba, która powołuje się na daną normę prawną, dowiodła spełnienia przesłanek stosowania tej normy. Dotyczy to w szczególności powoływania się na odstępstwa, które zgodnie z orzecznictwem Trybunału zawsze należy interpretować zawężająco. Ponieważ odmawiając rejestracji, Urząd powołał się na odstępstwo, był on zobowiązany wykazać zaistnienie okoliczności uzasadniających zastosowanie odstępstwa.
2. W niniejszym przypadku mamy nie tylko do czynienia z wcześniejszą krajową rejestracją, ale dodatkowo z wcześniejszą krajową rejestracją w państwie członkowskim zarówno Unii Europejskiej, jak i konwencji paryskiej w rozumieniu art. 6 quinquies część A konwencji, której ochrony można odmówić wyłącznie na podstawie przewidywanego odstępstwa uregulowania art. 6 quinquies część B konwencji. Przewidziany w art. 6 quinquies część A ust. 1 konwencji przywilej zakazuje pozwanemu stwierdzenia braku zdolności rejestracyjnej zgłoszenia przynajmniej w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego, w którym identyczny znak unijny jest chroniony. Pozwany jako podstawę wydania decyzji wskazał jednak brak charakteru odróżniającego we Wspólnocie, a zatem również na terytorium Republiki Federalnej Niemiec: w ten sposób pozwany stwierdza nieważność rejestracji dokonanej w państwie członkowskim Unii. W takim przypadku nie wystarczy, by Urząd powołał się ogólnie na niezależność „krajowego”, a zatem również własnego, porządku prawnego, ponieważ właściciel unijnego znaku towarowego może domagać się więcej niż zwykłego traktowania wewnątrz kraju. Badanie to winno zostać dokonane więc w świetle art. 6 quinquies konwencji.
3. W odniesieniu do dowodu braku charakteru odróżniającego, Sąd stwierdził, że Urząd dopełnił ciężarowego na nim obowiązku przynajmniej w zakresie, w jakim słusznie odwołał się do ogólnego doświadczenia życiowego. Argument ogólnego doświadczenia życiowego nie może jednak stanowić argumentu posiłkowego, na który można się powołać w braku dowodów. Ponadto naruszając prawo, Sąd dokonał badania wyłącznie na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i całkowicie pominął w tym badaniu art. 6 quinquies część B konwencji paryskiej.

4. Sąd nie dokonał badania charakteru odróżniającego w odniesieniu do konkretnych towarów ani też nie ustalił prawidłowo całościowego wrażenia wywieranego przez znak towarowy. Nie dokonał on również rozróżnienia między poszczególnymi towarami. Sąd przeoczył, że używanie kształtu jako wskazówki pochodzenia również zaspokaja potrzeby uczestników obrotu: kształt opakowania umożliwia im bowiem dokonanie wyboru w supermarkietach, gdzie na jednej półce znajduje się obok siebie duża liczba butelek z tą samą zawartością.

(¹) Dz.U. C 108, str. 20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht (Niemcy) w dniu 30 maja 2006 r. — Lämmerzahl GmbH przeciwko Freie Hansestadt Bremen

(Sprawa C-241/06)

(2006/C 212/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hanseatisches Oberlandesgericht (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lämmerzahl GmbH.

Strona pozwana: Freie Hansestadt Bremen.

Pytania prejudycjalne

1) Czy z dyrektywą Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane w brzmieniu dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (¹), w szczególności z jej art. 1 ust. 1 i 3 zgodne jest, że wykonawca pozbawiony zostaje dostępu do kontroli decyzji instytucji zamawiającej, ponieważ nie dotrzymując w zawiniony sposób terminu na wniesienie środka odwoławczego, określonego w krajowym prawie zamówień publicznych, nie podniósł zarzutu naruszenia procedury udzielania zamówienia, dotyczącego:

a) wyboru trybu postępowania o udzielenie zamówienia

lub

b) prawidłowości ustalenia wartości zamówienia (możliwe do stwierdzenia błędne oszacowanie wartości, względnie niedostateczna przejrzystość sposobu dokonania ustalenia)

a na podstawie prawidłowo dokonanego ustalenia wartości zamówienia możliwe byłoby dokonanie oceny innych — analizowanych w oderwaniu — naruszeń procedury udzielania zamówienia?

2) Czy w danym wypadku należy ustanowić wymogi dotyczące informacji zawartych w ogłoszeniu o zamówieniu, mających znaczenie dla określenia wartości zamówienia, tak aby z naruszenia procedury udzielania zamówienia związanego z oszacowaniem wartości zamówienia wynikało wyłączenie ochrony prawnej przewidzianej przez pierwotne prawo wspólnotowe również wtedy, gdy prawidłowo oszacowana wartość zamówienia przekracza odnośną wartość progową?

(¹) Dz.U. L 209, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandse Raad van State (Niderlandy) w dniu 29 maja 2006 r. — Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie i T. Sahin przeciwko wyrokowi rechtbank 's-Gravenhage w sprawie AWB 04/45792

(Sprawa C-242/06)

(2006/C 212/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Nederlandse Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnoszący odwołanie: Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie i T. Sahin

Pytania prejudycjalne

1.a) Czy w świetle pkt 81 i 84 wyroku Trybunału z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-317/01 i C-369/01 Abatay i in., Rec. str. I-12301, art. 13 decyzji nr 1/80 w sprawie rozwoju stowarzyszenia należy interpretować w ten sposób, że cudzoziemiec będący obywatelem tureckim, który zastosował się do przepisów dotyczących pierwszego zezwolenia na wjazd na dane terytorium i pobyt na nim, jak również w okresie od 14 grudnia 2000 r. do 2 października 2002 r. był zgodnie z prawem zatrudniony u różnych pracodawców, mimo że nie złożył w terminie wniosku o przedłużenie okresu ważności udzielonego mu zezwolenia na pobyt, w związku z czym na podstawie przepisów krajowych po upływie okresu ważności tego zezwolenia i w chwili złożenia wniosku o jego przedłużenie przebywał na terytorium Niderlandów niezgodnie z prawem i nie był uprawniony do wykonywania na tym terytorium działalności zawodowej, może powoływać się na ten przepis?